

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

18 DECEMBER 1929 - No. 12

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Even tijd voor een spelletje dammen!

Deze week maken wij met U een tocht door de Vroedvrouwenschool in Heerlerbaan, de mooiste inrichting op dit gebied in ons land.

BRIEVEN VAN DRÉ

Ulvenhout, 8 Dec. '29.

Menier,

't Is biestenwirke. De rengel spittert en spettert teugen de èerde mee 'n geweld of 'r brokken uit de locht vallen. De stürmwinden gieren om d'n hof da-ge-'r akelig van

wordt. Ik gaai er dus maar nie uit vandaag. 't Is goei weer om thuis 'n pepke en 'n sigorke te rooken, 'n bietje te leuteren en te keutelen bij de kachel mee 'n steuvig bakske koffie mee 'n stukske „lekker” of spikkelasie dat er van d'n Sundereklaas is overgeschoten. Mee nouw en dan 'n dingeske op d'n radejoow en kraantje-lezen. As 't dan vandenmiddag 'n oogenblikke droog is, misschient efkes naar 't lof, om 's menschen te zien en d'n dag kepot te breken, maar verder za 'k toch in gin geval gaan vandaag. 't Is al schoon genogt da 'k er heel de week deurgebaggerd ben mee d'n gruntenwagel, — wa gij? Ja, amico, dan magdet emmen jong.

As ge dan teugen d'n wind op mot kraffele mee zo'n zwaar gelajen wagen mee èipel en grunten, mee oew denekes en zakken, en mee de weegschalen en al dieën rommel en as dan d'n rengel mee stralen afgutst van oew zeiltje da-ge 'r over mot leggen, — anders zijn de piepers gaar veur ze verkocht zijn en vuur gezien emmen, — en as oew klak dan op oewen kop zit geplakt as 'nen schotteldoek en oew broekspijpen om oew beenen plakken dat 'r de kouwe rillings van naar oewen nek opkruipen, nouw amico, dan mag 'k wel 's gère op 'nen dag zooas vandaag, as 'nen Rokkefeller bij de plattebuis m'n pepke zitten rooken bij Leedie Trui Rokkefeller aan d'n aandere kaant, die d'n illiustratie uit d'r hoofd zit te leeren.

„'n Vliegende kraai vangt altij wa,” zee-g-et sprikwoord en vergimd, amico, da's zoo! Waant as ik nouw zoo deur m'n kraantjes vlieg, dan hè 'k de interzaante nuuwsbrokskes zoo maar veur 't oppikken. En d'n brok die me-n-et beste aanstaat, — die 't lekkerste naar m'nen taand is, — daar hè 'k van zitten te smullen dat de kweil me laangs m'n kinnebak liep. Waant ge mot weten, — 't is misschien al 'n jaar geleen, — nog langer as 't 'n bietje wil, — da 'k dazelfste wa 'k nouw lees, al aan oew geschreven eb. En as d'n dag van giesteren weet ik nog, dat ze me daar gin gelijk in ebben willen geven. Starker: da ze me toen geperbeerd emmen om af te kammen. Wa nie gemakkelijk is, tusschen twee hokskes, — waant as ge kammen wilt motte nie alleen 'nen kam, maar ok haar bij de hand emmen en 't is er bij mijn zoo maar glad-dig-bovenop. Maar genogt: 't ga nouw nie over mijn twalet, 't gaat dan over de kriemenalietijd!

Laank gelejen dan, — zeker 'n jaar, — hè 'k oew geschreven g'ad, asda -d-et ier nog zoo triestig nie gesteld is mee de misdaad. Da ze in 't verlichte

Ollaand, in die groote plotsen as Amsterdam en Rotterdam en d'n Haag — om dan van 't platte-land daar aan d'n overenkaant van Dordt b.v. nog maar te zwijgen — maar 's d'ren kop moesen houwen over ons. Da ze maar 's nie naar ons splinterke moesen turen zooaank as ze zelvrs 'n heel bosch mee boomen in d'r oogen hadden zitten. Daar doen ze verdullemenogantoe net zoo makkelijk 'nen moord as da wij 'n kermenaaie afsnijen veur d'n bottram of 'n end bloedworst veur de pan.

„Ja,” ha'k geschreven g'ad, „ja, ze kunnen ier as ze 'n potje bier teveul op emmen mekare wel mee 'nen buljertkeu de waarheid zeggen, as dat er de spanen afvliegen, maar om dan mee vette letterkes in de kraanten te drukken: *Poging tot doodslag in 't donkere Zuiën*, kek, da's wel 'n bietje te veul gezouten en gepeperd!

Mekaar afslachten omda-d-et wijf er mee 'nen aandere vent van tusschen is; of d'n echtgenoot die in 't trouwboekseke as zoodanig sta-d-aangeschreven, koud maken veur 'nen onechten, da zijn allemaal van die schandalige schandalen die me hier gelukkig nie kennen! En as dà dan 't licht is da-d-Ollaand beschijnt, as zo'n verlicht Ollaand — da-d-aanders nie is as 'n „licht”-Ollaand — dan over onze donkerke scheldt, och-gottekes, laat 't ier dan maar donker blijven. Zulk licht kan ons ok d'n weg nie wijzen naar d'n nuuwen dageraad!” In dieën geest, amico, ha 'k zooal geschreven en wa lees ik nouw? Wa sta nouw zwart-op-wit-gedrukt van den middag in m'n kraant te lezen?

Asda wij ier in Brabant mee 't laagste cijferke opgenoteerd staan in de Nederlandsche staziestieken over d'n misdaad. Asdat er ier in de leste vijf jaren 't allerminste wier misdreven. Zoowel op 't punt van huis-tuin-of-keuken-misdrijven as veur belasting-overtredingen. Over da leste denk ik 't mijne, maar 't eerste ziede, da-d-is iets da me kollesaal interzeert. Verál, zooas ik oew al zee, omdat, toen ik da zoo op m'n eigen houtje, zonder cijferkes wiest te vertellen, er dalijk van die pieze-mieters waren die mijn dochten te „nemen” mee alderleif protjes die me van ouds kennen. Maar 't is dan toch maar schoon uitgekomen, asda 'k

't goed, vergimmes-goed gevuld had. Da 'k m'n pappenheimers goed kende. Da 'k 't verlichte Ollaand in de gaten had en 't donkere Zuiën. En wee d'n dieë, die ons nog 's zooiets levert, amico. Dat ie dan z'n broekske maar strak zet. Waant dan za 'k 'm efkes onderhaanden nemen da-d-et allegaar krot.

Da ze me nouw nog 's in m'n kam leggen te pikken as 'k m'n Brabaantsche Laand 'n plúmke geef. Dan ben 'k in staat om ons lage cijfer omhoog te stouwen. ...

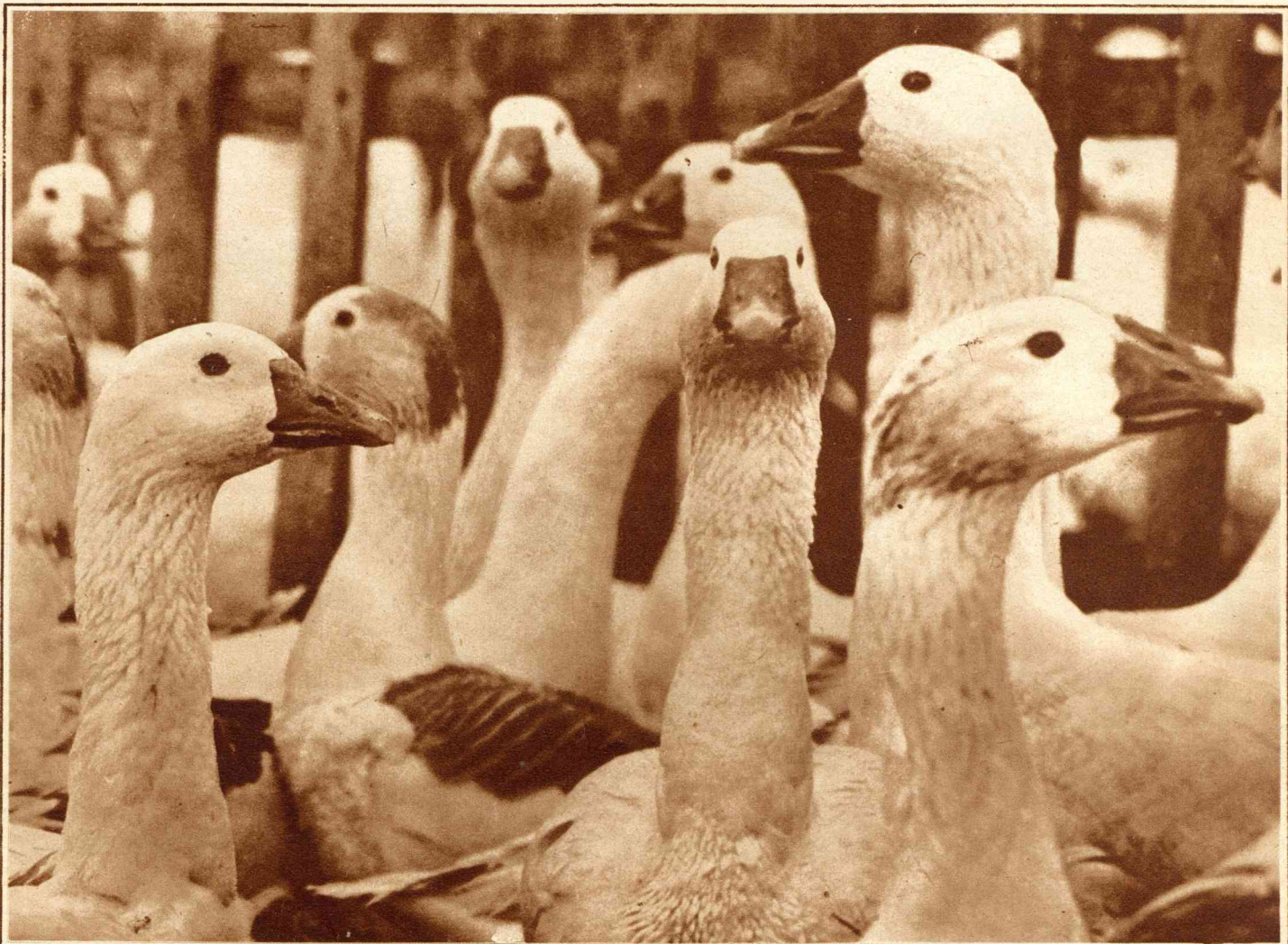
Zekers, — wij houwen van 'n lolletje; me lussen gère 'n potje bruin; me lachen 's gère om 'n stuip van d'n Blaauwe of „nemen” Janus onzen veldwachter, onzen Sjerlok Hollemes d'r tusschen; me schieten ok gère 'nen haas d'n hazenhemel in as ie hier op èerde niks anders doet as ons boel opfrèten en dan klaar-gaat-zitten om z'n eigen deur 'nen Beron of 'nen Graaf de uitvaart te laten lezen mee 'n echte jachtakte; ollee, — da doen me-n-allemaal wel 's gère veur 'nen keer! Kaankeren doe me zooveul te minder. Soldaat-speulen in onzen besten tijd, as 't zoover is en 't ijer gesmeed mot worden vinden me ok zoo lollig nie, maar me leggen nie te schellen en te bellen in kraanten die 't van da gesallemaander sjuust emmen motten! Da ze ons in den Haag dikkels naar d'n bliksem laten loopen en onder water, — da-d-onze wegels nie datte zijn, — ollee da weten we allemaal. Allemaal! Maar of me daarom stomelingen en halve misdadigers zijn, kek, amico, da wil er bij mij nie in!

We zetten er 's 'n bomke over op, en dan slaat er d'n een of aandere gaauf 'nen gekken slag deurhenen en dan lachen me da-d-onze buiken d'r van bibberen!

Zijn me-n-t gesallemaander weer vergeten en gaan 'n bietje stooten over de buljert of wa kruisjassen en vuulen ons allaank kieplekker da me zo'n bietje op 'n vergeten eilaandje gezellig onder mekare zitten, ver van 't lichte geklungel in Ollaand. ...

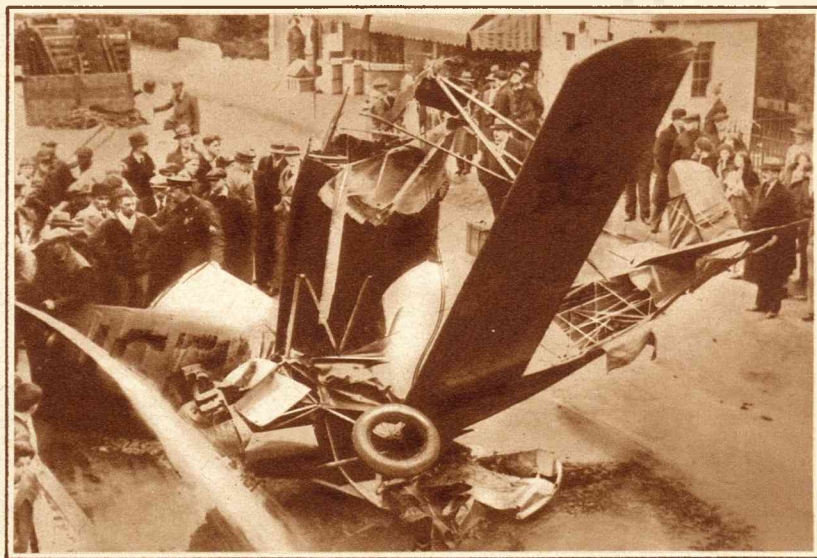
Kom amico, d'n brief is tennaastenbij vol en Christ Stoffers sta-d-aan de kerkklok te luien; 't is teugen droog aan, 'k gaai naar 't lof.

Veul groeten van Trui — z' is weer opgeknappt horre — en as altij gin horker minder van oewen
toe a voe
DRÉ.

De overstromingen in Engeland zijn van dien aard, dat het water op sommige wegen meer dan een meter hoog is.

In Westbury op Long Island viel een vliegtuig, waarin een leerlingvlieger, midden in de stad neer. De piloot werd hierbij gedood.

NIEUWS

UIT HET

BUITENLAND

De beeldhouwer Edgar Boutry bezig zijnde met het standbeeld van maarschalk Joffre.

In Berlijn werd de 80ste verjaardag gevierd van den veldmaarschalk Von Mackensen. Aan het diner zaten ook aan verschillende prinsen van het vroeger regeerende huis, waarbij ook de ex-kroonprins.

Een zeldzaam humielijk werd gesloten te Aix les Bains tusschen mejuffrouw André Carron en den rijken Aga Khan, geestelijk hoofd der Ismaelietische Mohammedanen.

Op de Jaarmarkt te Beek

Zooals ieder jaar was ook nu de jaarmarkt druk bezocht. Er was veel vee aan-gevoerd en de marktkooplieden profiteerden ook van de gelegenheid om hun waar aan den aan te brengen.

Bij de

koeien.

Oud moedertje houdt trouw de wacht bij haar beestje.

De biggenkoop-vrouw probeert van haar waar af te komen.

Er was belangstelling genoeg voor dit schreeuwende goedje.

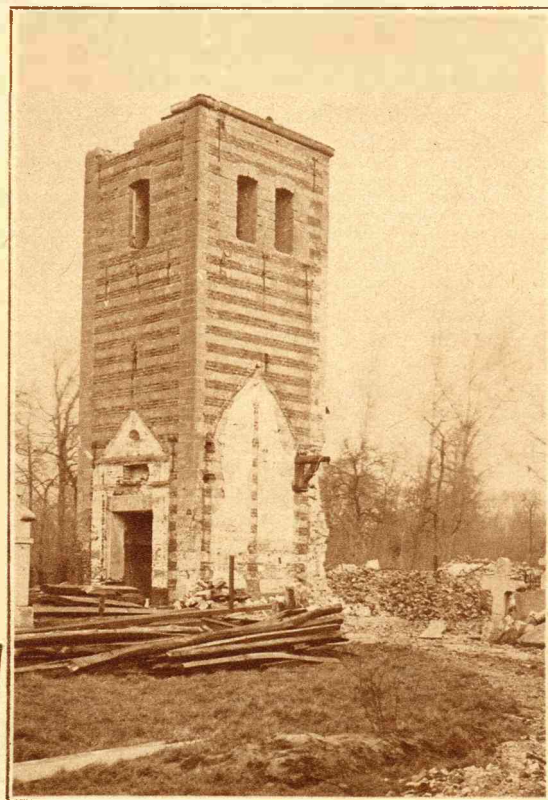
Uit den kindermoord te Rotterdam en den moord te Valkenburg werd ook al geld gestagen met den verkoop van liedjes. Geld stinkt niet en de menschen koopen wel.

„Allemachtig, m'n goeie man, je heele kakement is bedorven," zei de marktdientist Hollander

Een der oudste Kerkjes van Limburg gesloopt

Munstergeleen heeft zijn naam te danken aan de R. K. Munsterkerk. Dit kerkje was zoodanig in verval geraakt en de restauratiekosten waren zoo hoog dat men besloot het kerkje maar te sloopen. De opengekomen plaats zal ingericht worden tot kerkhof. Vele inwoners van het aardige dorpje zullen nog dikwijls met weemoed kijken naar de leegte plaats, die het geliefde kerkje achtergelaten heeft.

Het omstooten van het steunstuk van een der muren.

Kijkje op de ruïne.

Door het sloopen van de kerk wordt van den tuin der voormalige pastorie een marktplaats gemaakt, wat een groote verbetering is, ook voor het verkeer, dat daar ter plaats nogal gevaar opleverde. De muur om den tuin wordt afgebroken.

De gemaakte opening wordt met hout en krullen opgevuld en in brand gestoken.

De laatste werkzaamheden aan de ondermijning van den toren.

Met een dreunenden slag viel de toren neer.

Een driemerf hoera voor het welgeslaagde slooperswerk.

Een Moordenaar en zijn Zoon

HET VERHAAL TOT NU TOE.

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Else er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalm, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad geko-

men en hoort van Wendrich dat Else in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Else gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchje van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoózeer aan zijn vader her-

innert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Else uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Else zal afzien van Rudolf Krauze. Wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's-Avonds wordt de oude Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie.

Hij nam zijn reistasch op en ging de kamer uit, om naar de bovenverdieping van het huis te gaan. Er waren inderdaad nauwelijks vijf minuten verlopen, toen hij weer te voorschijn kwam, even bleek als tevoren, maar nu schijnbaar bedaard en kalm.

„Ik ben klaar,” zei hij. „Laten we dan vertrekken!”

Op het politiebureau aan de Schoenbrug had de inbraak van dien nacht voor een aantal ambtenaren een groote verlenging van hun moeilijk en inspannend dagwerk gebracht. De hoofdcommissaris Lintwist sprak juist met twee van zijn flinkste ambtenaren, toen de graanhandelaar Krauze bij hem werd aangediend.

„Ha, eindelijk!” zei hij. „Wij hebben met smart op den man gewacht. Laat hem dadelijk binnenkomen!”

Het voorstellen was spoedig afgeloopen en de hoofdcommissaris, een zeer vriendelijke en uiterst beleefde man, verzocht den bezoeker plaats te nemen op een stoel naast zijn schrijftafel.

„Het spijt mij zeer, dat ik u nog zoo laat lastig moet vallen, mijnheer Krauze, vooral omdat u, zooals ik hoor, juist van de reis teruggekeerd is. Maar u is, naar het schijnt, de eenige persoon, die in een nadere relatie is geweest met de vermoorde mevrouw Abt, en wij tasten helaas nog zoo geheel in het duister, dat uw inlichtingen waarschijnlijk van groote waarde zullen zijn. U is toch ingelicht over de misdaad en over de nadere omstandigheden?”

„Ik heb een en ander vernomen van den ambtenaar, in wiens gezelschap ik hier ben gekomen, maar hij scheen zelf slechts zeer weinig te weten, en ik was nog zoo opgewonden, dat ik toch zou willen verzoeken...”

„Goed, dan zal ik u in het kort over den stand van zaken inlichten. Dat mevrouw Abt — zij was uw schoonzuster, nietwaar?”

„Ja zeker, mijnheer de hoofdcommissaris, de zuster van mijn overleden vrouw.”

„Dat uw schoonzuster door een vreemde hand, en wel met een touw geworgd is, staat vast. De lijkschouwing zal morgen pas plaats hebben, maar de uitslag daarvan kan slechts een bevestiging van het reeds vastgestelde feit zijn. Nu is vooreerst van het grootste belang het achterhalen van het uur, waarop de misdaad werd bedreven, en wij meenen, ook daarvan eenigzins op de hoogte te zijn. Een reeks belangrijke omstandigheden geeft recht tot de gevolgtrekking, dat de moord van morgen tusschen zeven en acht uur bedreven werd.”

„Er zijn dus om dezen tijd verdachte personen in de nabijheid van de plaats der misdaad gezien, hoofdcommissaris?”

„Dat eigenlijk niet! Wij zijn veeleer op een andere manier tot ons vermoeden gekomen. Het meisje, dat iederen dag melk en brood bij uw schoonzuster bracht, is er ook vandaag geweest, en wel 's morgens om zes uur. Zij heeft volgens gewoonte den zak met de broodjes aan den knop van de deur gehangen en de melkkan op den drempel gezet. Toen zij de trap weer afliep, hoorde zij duidelijk, dat de deur openging en het bezorgde weggehaald werd. Brood en melk zijn dan ook in de woning gevonden en dus moet de vrouw om dezen tijd nog geleefd hebben. Ook het ochtendblad, dat volgens de verklaring van den krantenjongen om zeven uur door hem in de brievenbus werd gestoken, werd in de huiskamer der vermoorde vrouw op de tafel gevonden, en wel in een toestand, die duidelijk aantoonde, dat zij er nog in gelezen had. Daaren-

tegen heeft zij een briefkaart en eenig drukwerk, dat de brievenbesteller om acht uur in dezelfde bus heeft geworpen, niet meer daaruit gehaald. Zij is dus waarschijnlijk gedurende dit laatste uur vermoord.”

Krauze, die oplettend geluisterd had, knikte toestemmend. „Daarover kan volgens deze teekenen geen twijfel bestaan.”

Is dit iets voor U? 't Is een vergiftige slang uit Zuid-Amerika. De persoon houdt zich wijselijk op een afstand van de gevaarlijke tong.

„De geneesheeren, met wier oordeel wij het helaas niet altijd eens kunnen zijn, zijn echter ook dezen keer van andere meening. Uit de omstandigheid dat bij het vinden der doode de lijkverstijving al ingetreden was, maken zij op, dat de moord al aanmerkelijk vroeger, misschien al gisterenavond, bedreven moet zijn. Dit spreken echter niet slechts de genoemde vastgestelde feiten tegen, maar ook, dat het bed van mevrouw Abt zeer zeker gebruikt was, en dat verschillende personen uit de buurt zeer beslist verklaren, gisterenavond op de gewone uren licht te hebben gezien in haar woning. Maar dat zijn dingen, die voorloopig meer voor ons dan voor u van belang zijn, mijnheer Krauze. Het komt er nu vooral op aan, of u ons door het uitspreken van eenige verdenking behulpzaam kunt zijn.”

De graanhandelaar wreef met zijn hand over zijn voorhoofd. „Sedert het oogenblik, dat ik de vreeselijke misdaad vernam, denk ik al voortdurend na, om tot een vermoeden te komen. Maar ik vind niets — niets! Mijn schoonzuster ging immers met niemand om, en ik geloof niet, dat zij een vijand had.”

„Dat de moord door een van haar vijanden werd bedreven, is ook niet waarschijnlijk. Niet om wraak op haar te nemen, maar om haar te

bestelen, heeft men de oude vrouw geworgd. Reeds de wanorde, die in de kamer werd gevonden, laat dit genoegzaam zien. Alle laden en kasten, waarin kostbaarheden vermoed konden worden, waren geopend en doorzocht. Op den grond lag een klein ijzeren kistje, dat volgens de aanwezige sporen met geweld opengemaakt was. Het was echter geheel leeg. Weet u misschien, mijnheer Krauze, wat de overledene gewoonlijk in dit kistje bewaarde?”

„Was het een bruigelakte kist met een koperen hengsel op den deksel?”

De hoofdcommissaris knikte bevestigend.

„Dit kistje ken ik wel, maar weet weinig van den inhoud. Voor zoover ik weet, heeft mijn schoonzuster het slechts één enkelen keer in mijn bijzijn geopend en wel in den allerlaatsten tijd — ongeveer drie of vier weken geleden. Ik vermoed, dat zij daarin ook haar sieraden bewaarde.”

„Hebt u ooit iets van deze sieraden gezien?”

„Niets dan de twee voorwerpen, die zij mij toen heeft laten zien. Het eene was een groot gouden medaljon, zooals de dames vroeger om den hals droegen. Ik geloof, dat het ook met paarden of zoiets bezet was; maar dat herinner ik mij niet goed meer, want ik interesseerde mij meer voor het daarin zijnde portret van mijn overleden vrouw in haar meisjestijd. Mijn schoonzuster had mij daarvan verteld en zich op mijn verzoek bereid verklaard, het mij cadeau te geven. Toen wij het er echter uit wilden halen, brak het glas, en omdat wij zagen, dat het portretje niet onbeschadigd eruit te krijgen was, gaven wij het op. Mevrouw Abt legde het medaljon weer in het kistje, terwijl zij half schertsend, half in ernst zei, dat zij mij het medaljon met het portret in haar testament zou vermaken.”

„Het is jammer, dat u het medaljon niet nader kunt beschrijven; maar u zou het toch zeker wel herkennen, als men het u toonde?”

„Ik geloof, dat ik daartoe wel in staat zou zijn, al kan ik het ook niet vast beloven.”

„U hebt intusschen over een tweede voorwerp gesproken. Kunt u daarvan misschien meer vertellen?”

„Zeer zeker, want het was een soort van curiositeit, een zeer oud cylinderhorloge, zooals ik nooit tevoren gezien had.”

„Dat zou ons kunnen interesseeren. — Ik verzoek je, Braun, maak je gereed, om de beschrijving, die mijnheer Krauze ons van dit horloge zal geven, nauwkeurig op te schrijven. De moordenaar zal misschien trachten, het aan den man te brengen.”

„Dat houd ik niet voor zeer waarschijnlijk, hoofdcommissaris,” beweerde de graanhandelaar. „De misdadiger zal wel verstandig genoeg zijn, om te begrijpen, dat zoo'n zeldzaam stuk hem gemakkelijk zou kunnen verraden.”

„U moet ons ervaren politie-ambtenaren vergunnen, daarover van een andere meening te zijn. De personen, die zoo'n moord bedrijven, zijn niet altijd doortrapte misdadigers, en het is bijna altijd hun onhandigheid en domheid, die ons op het juiste spoor brengt. Wilt u ons dus alstublieft meedeelen, wat u van de bijzondere kenteekenen weet?”

„Het was, zooals ik reeds gezegd heb, een zeer groot en dik gouden cylinderhorloge. Op den achtersten deksel was een geëmailleerd plaatje, dat een landschap en een bron met een op de fluit blazen- den herder voorstelde. Als men op een terzijde aangebracht knopje drukte, begon de fluit van den herder een minuut lang te draaien en te spelen. Mijn schoonzuster was zeer trotsch op het bezit

No. 6

van dit horloge, dat zij voor een zeer bijzonder kunststuk hield."

De klerk had met een vlugge pen deze beschrijving genoteerd en op een wenk van den hoofdcommissaris overhandigde hij hem het geschrevene.

"Zeer goed! Laat het dadelijk copieeren en aan alle bureaux hier in de stad bezorgen. Er moet nog vannacht bij alle opkooopers en in de banken van leening navraag worden gedaan, in zooverre dit mogelijk is. Zorg er ook voor, dat de copieën zoo spoedig mogelijk bij de redacties van de kranten komen, opdat het bericht nog in de ochtendbladen kan verschijnen."

De klerk boog en vertrok. Op zijn beleefde manier wendde de hoofdcommissaris zich weer tot den graanhandelaar. "Weet u ook, mijnheer Krauze, of de vermoorde dame, die immers zeer bemiddeld moet zijn, geweest, gewoonlijk grotere geldsommen in haar woning bewaarde?"

"Daarover kan ik u helaas geen inlichtingen geven. Mijn schoonzuster sprak nooit over haar geldelijke zaken en ik had geen reden, om haar daarnaar te vragen. Ik weet wel, dat zij geld op de Rijksbank had en heb reden, om te vermoeden, dat zij ook in verbinding stond met verschillende bankierszaken, maar ik ben evenmin ingelicht over de grootte van haar vermogen als over de manier, waarop zij haar geld heeft belegd. Als zij mij somtijds eens, zooals gisteren nog, om raad vroeg, betrof het altijd slechts zeer onbelangrijke dingen, zooals belastingzaken en zooiets."

"U hebt mevrouw Abt dus gisteren nog gesproken?"

"Ja zeker — 's namiddags, onmiddellijk voor mijn vertrek naar Opper-Silezië. Zij had per briefkaart om mijn bezoek verzocht — ik heb die kaart nog bij mij — en ofschoon het mij allesbehalve aangenaam was, omdat ik eigenlijk al des morgens op reis had willen gaan, achtte ik mij toch verplicht, aan haar verzoek te voldoen."

"En hebt u bij dit bezoek volstrekt niets bijzonders opgemerkt?"

"Niet het minste. Mijn schoonzuster wilde over de grondbelasting reclameeren en ik moest haar helpen bij het opmaken van een bezwaarschrift. Zij was iets minder pruttelig en knorrig dan anders, maar dat kon mij natuurlijk niet verbazen en is ook niet van belang voor de opsporing van haar moordenaar."

"Nee! — U zegt, dat u in den namiddag bij uw schoonzuster is geweest. Kunt u den tijd niet eenigszins nauwkeuriger opgeven?"

"Het kan drie uur geweest zijn, toen ik kwam, het zal ongeveer een half uur zijn geweest, dat ik bij haar heb doorgebracht. Als het voor het onderzoek van belang is, om dit nauwkeuriger vast te stellen, dan verzoek ik den kruidenier daarover te ondervragen, die gelijkvloers in haar huis woont. Ik heb een paar minuten bij hem binnen moeten gaan, omdat mijn schoonzuster mij verzocht had, namens haar bezwaar te maken tegen het late pianospel in zijn woning, en het is dus wel mogelijk, dat de man nauwkeuriger inlichtingen kan geven over den tijd van mijn weggaan."

"Dien zal ik volstrekt niet noodig hebben; de uw zijn zeker voldoende. U is toen op reis gegaan en hebt pas vanavond bij uw terugkomst iets van den moord vernomen?"

"Zoo is het, hoofdcommissaris."

"U antwoordde mij straks al, dat u niet in staat was, om een verdenking tegen iemand uit te spreken. Ook hebben wij van de tot nu toe ondervraagde personen gehoord, dat de vermoorde een menschenhuwe, eenigszins eigenaardige vrouw is geweest, die ondanks haar gunstige geldelijke omstandigheden niet eens een dienstmeisje hield en een waar kluisenaarsleven leidde. Maar misschien had zij toch eenigen omgang, waarvan die getuigen niets wisten. Is u iets van dien aard bekend?"

"Nee. Ik meen met alle zekerheid te kunnen verklaren, dat mijn schoonzuster aan niemand toegang tot haar woning vergunde dan aan haar werkster, mijn zoon en mij."

"Hebt u een volwassen zoon? En woont hij hier in Breslau?"

"Hij heeft tot kort geleden hier gewoond. Op het oogenblik is hij in Berlijn, om in de rechten te promoveeren."

"Behoorde er tot de kennissen van uw schoonzuster een groote, eenigszins gebogene oude vrouw — een vrouw, die bij het loopen een stok gebruikte

en zeer ouderwetsch gekleed was — bijvoorbeeld in een grooten langen mantel en met een kaper?"

De graanhandelaar had bij deze laatste woorden van den ambtenaar zijn hand over zijn oogen gelegd, zooals iemand, die ingespannen nadenkt. Het kon den politie-ambtenaar nauwelijks verwonderen, dat hij een heelen tijd liet verlopen voordat hij antwoordde: "Nee, ik weet niets van zoo'n vrouw. Heeft men dan iemand met zoo'n uiterlijk op de plaats der misdaad gezien?"

"Een aan den overkant van de straat wonende dame heeft mij vanmiddag verteld, dat zij een vrouw, zooals de zoeven beschrevene, gisterenavond het huis van mevrouw Abt heeft zien binnengaan. Het buitengewone uiterlijk van deze vrouw, die zij voor een bejaarde bewoonster van het platteland had gehouden, was haar in het oog gevallen en zij had aan het raam een poos op haar terugkomst gewacht. Maar de oude vrouw had zich niet vertoond en ten slotte was zij, de kijkster, van het raam weggeroepen. Ik hecht — eerlijk gezegd — niet veel gewicht aan deze getuigenis, maar zolang wij ons niet op een beter spoor bevinden, is het zeer zeker onze plicht, om aan iedere, ook aan de schijnbaar geringste omstandigheid onze aandacht te wijden. Als u ons dus op het spoor van deze oude vrouw kon helpen —"

Begravenis

*Daar rolt de rouwkoets voor, zwaarmoedig zwart:
Van af zijn hooft bok schouwt naar beneden,
Kalm, de koetsier, neêr op de laken kleeden
waarmee de paarden zijn omhuld. — Zijn hart*

*blijft on-ontroerd bij deze rouwvoortooning:
Hij kent slechts straat en nummer dezer woning,
als van zoobelen, waar hij, hier vandaan,
vandaag, om ander „werk" zal henengaan.*

*Een viertal „bidders" die de doorkist dragen,
perzeulen ongevoelig het dierbaarst uit 't gezin
naar buiten, en zij zetten 't zwiingend in
den droef-bekleeden, donk'ren dooden-wagen.*

*In de één'ge volgkoets gaan dan, twee-aan-twee,
de vader, zoon, twee dochters, meenend mee . . .*

HERMAN J. HAIJEMAJE.

De graanhandelaar schudde zijn hoofd. "Ik heb nooit een vrouw, op wie die beschrijving van toepassing is, bij mijn schoonzuster gezien, en ik kan tamelijk beslist verzekeren, dat zoo iemand ook niet tot haar bekenden behoort. Een vreemdelinge zou mijn wantrouwende bloedverwante echter zeker nooit in haar woning hebben toegelaten, allermint des avonds."

"De vraag, hoe de moordenaar in het huis van mevrouw Abt is gekomen, veroorzaakt ons nog veel zorg. Een gewelddadige inbraak heeft er zeker niet plaats gehad, want zoowel aan de voor- als aan de achterdeur waren de sloten volmaakt in orde. Kunt u er u eenig begrip van vormen, mijnheer Krauze, hoe onder zulke omstandigheden de misdaad mogelijk is geweest?"

"Om daarover eenig vermoeden uit te spreken, zou ik eerst moeten weten, of er tusschen den moordenaar en zijn slachtoffer een langere strijd werd gevoerd."

"Nee. De aanval is blijkbaar van achteren gebeurd en heeft de arme vrouw zoo geheel verast, dat zij noch tijd, noch kracht heeft gevonden, om zich ernstig te verdedigen. Niemand in het huis heeft een schreeuw of het geluid van een strijd gehoord. De misdadiger moet met de grootste beslistheid te werk zijn gegaan en bovendien de gebrekkige dame in lichaamskracht overtroffen hebben."

"Zouden het dan misschien twee personen zijn geweest, hoofdcommissaris? De loop van zaken is misschien geweest, dat een van hen aan de voordeur heeft gebeld en mijn schoonzuster door een

of andere mededeeling heeft teruggehouden, terwijl zijn bondgenoot intusschen met een valschen sleutel door de achterdeur toegang tot de woning verkreeg en de argelooze vrouw overviel. Het is een gedachte, die juist in mij opkomt. U kunt in ieder geval beter dan ik beoordeelen, of deze iets waarschijnlijk bezit."

"Het is zeer zeker niet onmogelijk, dat de gebeurtenissen op die manier afgespeeld zijn. Denkt u ons nog iets nuttigs te kunnen mededeelen, mijnheer Krauze?"

"Op het oogenblik zou ik niets meer weten, hoofdcommissaris. Maar het is mogelijk, dat mij nog het een of ander invalt, als ik wat kalmer ben geworden."

"Nu, dan zult u zeker niet aarzelen, om het mij te berichten. Ik vrees toch al, u in de eerstvolgende dagen nog meermalen lastig te moeten vallen."

De graanhandelaar was opgestaan, en terwijl hij een stap dichter naar den ambtenaar toekwam, antwoordde hij met een zekere plechtigheid: "Zooals u mij hier ziet, hoofdcommissaris, ben ik geheel en al tot uw beschikking. Er is niets ter wereld, wat mij meer ter harte gaat dan de uitboeting van de misdaad, die aan mijn ongelukkige schoonzuster werd bedreven. En ik zal onvoorwaardelijk ieder offer brengen, als ik daardoor op een of andere manier tot de ontdekking van den schandelijken moordenaar kan bijdragen."

De hoofdcommissaris stak hem een hand toe. "Uw medewerking zal ons onder deze omstandigheden van veel nut zijn. En ik zal zorgen, dat men u ten allen tijde onmiddellijk bij mij toelaat, als u mij wenscht te spreken. Nu behoeft ik u niet langer op te houden. Goedennacht!"

Krauze boog beleefd en vertrok. Toen hij zijn huis weer had bereikt, vond hij daarbinnen alles doodstil. De oude huishoudster was dus in ieder geval al naar bed gegaan, maar zij had toch niet verzuimd het avondeten voor haar meester klaar te zetten.

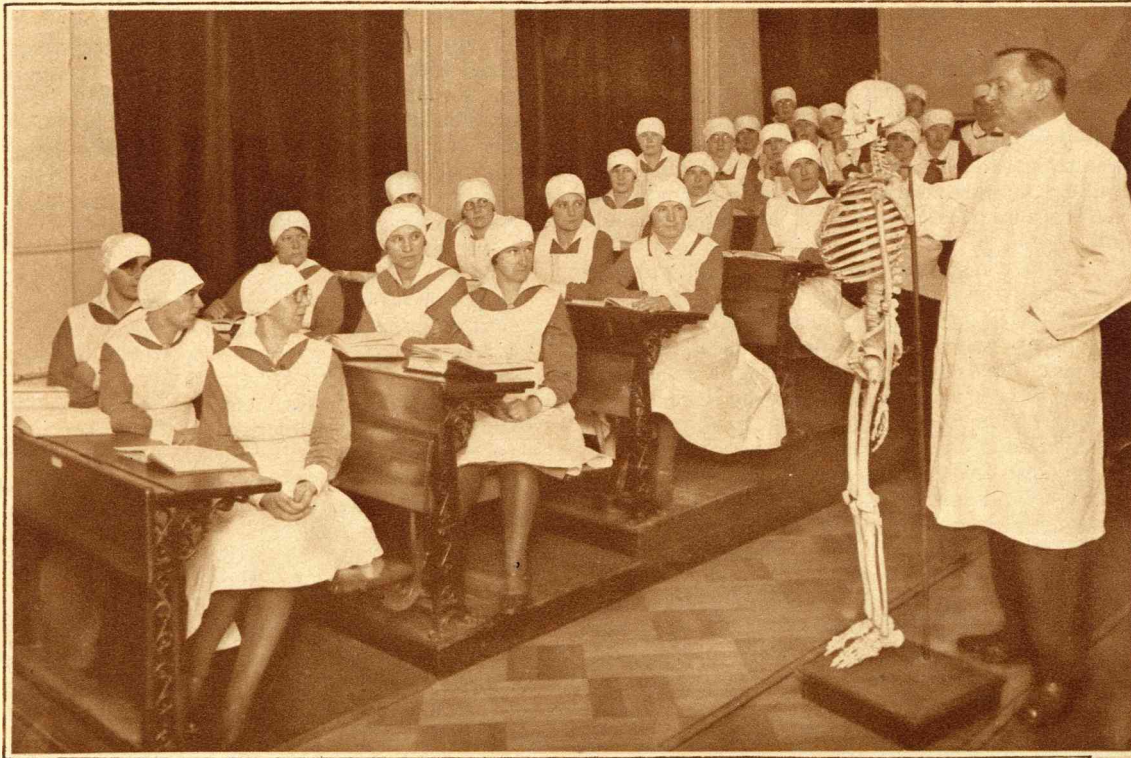
De graanhandelaar schoof een stoel aan de tafel, alsof hij iets wilde gaan gebruiken, maar op het oogenblik, dat hij plaats nam, gevoelde hij zich zoozeer door uitputting en vermoeidheid overmand, dat hij dadelijk weer opstond en met onzekere schreden naar zijn slaapkamer ging. Met zijn laarzen en al zijn kleeren aan, viel hij daar op zijn bed neer.

IX

De begrijpelijke verlegenheid en schuwheid, waarmee Elze haar nieuw tehuis was binnengegaan, waren onder de liefdevolle pogingen van haar edelmoedige weldoener reeds in den loop der eerste dagen verdwenen. En haar jong hart was van dankbaarheid vervuld, omdat het levenslot juist in haar grootsten nood een medelijdende dame bij haar had gebracht. Zij had immers na den dood van haar vader nooit meer eenzelfde goedheid en hartelijkheid ontmoet als bij deze vrouw, van wie zij zich nauwelijks kon voorstellen, dat zij een paar dagen geleden nog wildvreemd voor haar was geweest. En zij gevoelde dubbel weldadig den behaaglijken overvloed van haar nieuwe omgeving na al de armoede en de ellende, waaraan zij gedurende haar verblijf bij de norsche juffrouw Nitschke gewend was. Menigmaal was zij in de eerste dagen genegen, om te twifelen aan de werkelijkheid van hetgeen zij beleefde, en als zij des morgens haar oogen opende, had zij altijd een zekeren tijd noodig, om zich in haar zoo veranderde omgeving terecht te vinden.

De woning van mevrouw Deloria was noch groot noch overdadig weelderig ingericht. Toen de mooie vrouw voor den eersten keer haar jonge beschermeling door de drie kamers had geleid, waaruit haar woning bestond, had zij als ter verklaring gezegd: "Dat is nu ons heele rijk; maar ik denk, dat er ruimte genoeg is voor ons beiden. Ik houd niet van die overgrote woningen, waarin men zich nooit echt thuis gevoelt, en dan had ik nog een andere reden, om mij zoo bescheiden mogelijk in te richten. Ik wilde niet genoodzaakt zijn, mij met dienstboden te plagen, die in de meeste gevallen slechts onze vijanden, maar in ieder geval lastige toekijkers zijn. Hier kan ik mij met een werkster redden, die 's-morgens en 's-avonds een uur komt, zonder dat ik veel van haar aanwezigheid behoeft te bemerken".

Wordt voortgezet.

Dr. Meuleman, de geneesheer-directeur, geeft een anatomische les.

personeel: daar zijn de onderwijslokalen, daar is de administratie gevestigd; ook de woning van den Eerw. Rector en de Eerw. Zusters, die de huishouding leiden en het doorgangshuis bestieren, dat voor de ongehuwde moeders met haar kinderen is ingericht op de bovenverdieping. Deze zijn gescheiden van de gehuwde moeders, die in de kliniek verblijven.

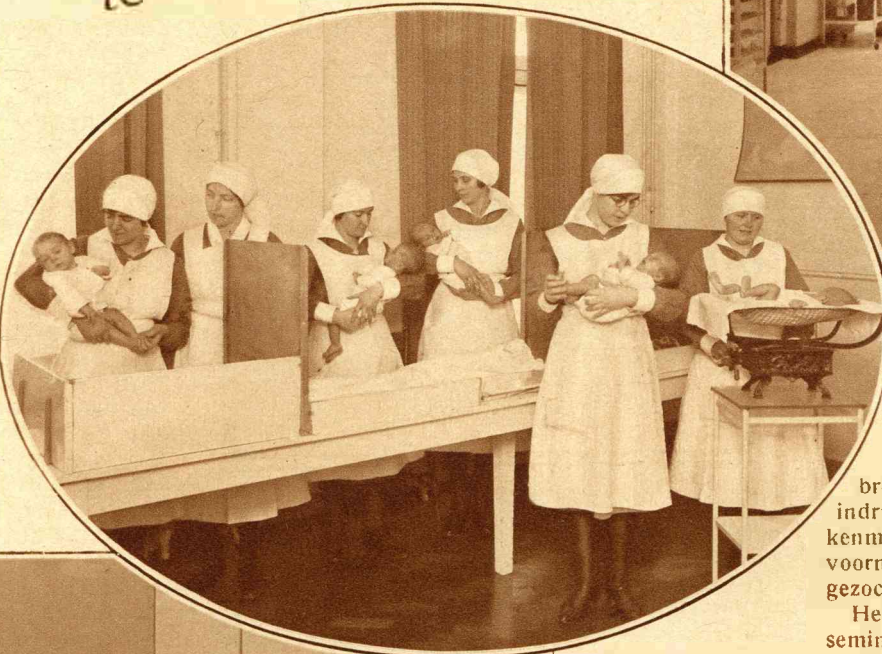
In een van de vleugels is ondergebracht de polikliniek voor verloskunde en vrouwenziekten en het consultatie-bureau voor zuigelingen. Verder vindt men er eetzaal en recreatiezaal voor de

Een Kijkje in de Kweekschool voor Vroedvrouwen te Heerlerbaan

Als men van den kant van Aken komende Heerlerbaan nadert, dan ziet men op een hoogte, de Heesberg genaamd, een imposant complex gebouwen. Daar bevindt zich de zooveel besproken R. K. Vroedvrouwenschool.

Wij vonden het nuttig in ons blad enkele foto's van deze inrichting te plaatsen. Er zijn te onderscheiden drie gebouwen, n.l. de eigenlijke school, de vrouwenkliniek en het economiegebouw.

In het eerste, de eigenlijke school, wonen leerlingen en

De prachtige hal van de verloskamer.

leerlingen en een verdeelkeuken.

Naast de school, iets meer naar achteren, bevindt zich de vrouwenkliniek, die met zijn breede, goed verlichte gangen een voornamen indruk maakt. De bouwwerken van Jan Stuyt kenmerken zich over het algemeen door hun voornaam karakter, dat vooral moet worden gezocht in den eenvoud van stijl.

Het uiterlijk doet ons denken aan het nieuwe seminarie Hageveld te Heemstede. Ruime, lichte kraamzalen, een operatieafdeling die

In de polikliniek.

Het helpen van de zuigelingen.

Hiernaast rechts een fraaie foto van het trappenhuis.

In de groote eetzaal.

voldoet aan alle moderne eischen, sobere maar artistieke versiering door keurige gewelven in het trapportaal, een mooi gebrandschilderd venster met de afbeelding van een moeder die haar kind zoogt, waaronder de spreuk uit Isaïas: „Kan wel een vrouw haar kind vergeten, dat zij zich niet zou ontfermen over den zoon van haar schoot”, dat alles doet weldadig aan. Door de eigenaardige valutaverhoudingen in de dagen van den bouw (1920—1923) kon dit alles zonder bijzondere onkosten worden aangebracht, evenals de marmeren vloeren in de kliniek.

Ook het economiegebouw met zijn ruime keuken, zijn machinetal en de wasscherij, gunstig bekend en een goede cliënteel tellend, maken een uitstekenden indruk.

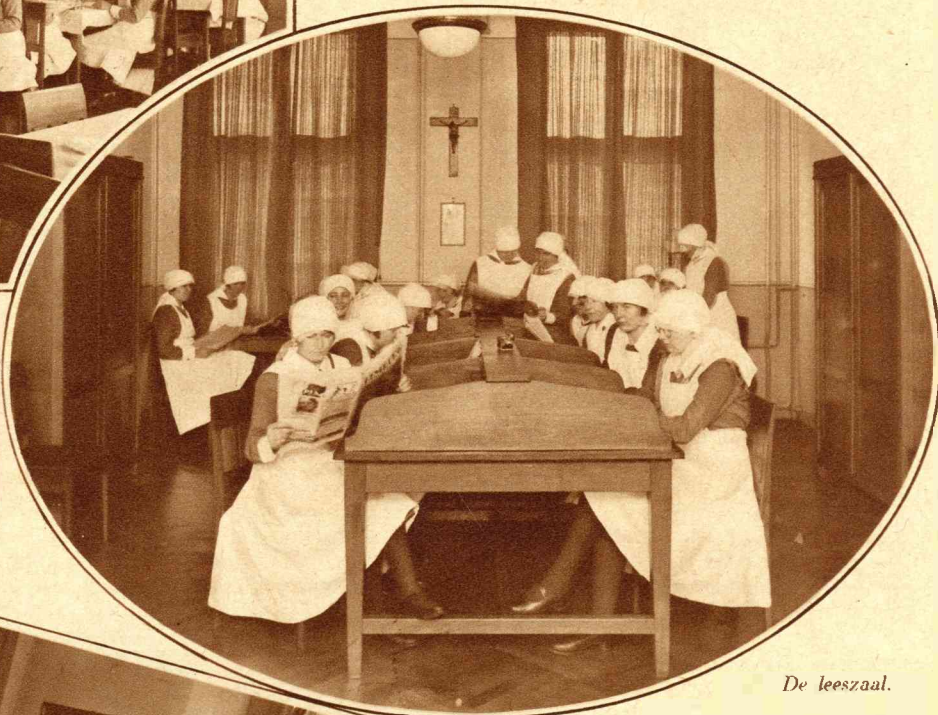
Ons trof de afwezigheid van een kapel. De Eerw. Rector toonde ons die op een zolderverdieping van een der vleugels.

Het was een noodinrichting, maar een die al zeven jaar in gebruik is. Er bestaan plannen om een nieuwe kapel te bouwen,

mits er geld komt. De regeering verstrekt daarvoor geen gelden, zoodat hier alweer de nooit

uitgeputte katholieke liefdadigheid haar onafwijsbaren plicht zal moeten vervullen. Er wordt onvermoeid gearbeid en gebedeld om een waardig godshuis tot stand te brengen.

De Eerw. Rector vertelde ons nog dat het 's zomers in de kapel zoo heet was, dat de kaarsen smolten en het er, vooral voor de patiënten, niet was uit te houden, terwijl 's winters de koude er zoo hevig is, dat het verblijf in de kapel bijna

De leeszaal.

een straf kan genoemd worden. Dit mag toch zeker in een inrichting als deze, die zooveel goed doet en er maar zoo weinig voor ontvangt, niet voort blijven bestaan. De Eerw. Rector is vol goeden moed dat de gelden bijeen zullen komen, en dat zullen zij ook. Lezers, het gironummer van „Moederschapszorg” is 41746.

VAN MERLE.

Foto hiernaast: In de conversatiezaal.

De groote zolder nan het gebouw is ingericht tot kapel.

Bij de school behoort een prachtig bosch, waar het heerlijk is te verpoezen.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouilleerenden troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den tocht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloedorstige benden van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijlenver heeft gedragen, Monty

achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedubbeld, te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlet Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezelschapgenoot van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een nederzetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financiële positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Voor de eerste maal in zijn leven handelt Trent niet eerlijk: hij neemt niet de noodige stappen, die hij verplicht is te doen, nu hij weet, dat Monty leeft. Trent heeft inmiddels kennis gemaakt met een journaliste, die hem interviewde, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter herkent, die den naam voert van Ernestine Wender-

mott. Trent en de journaliste hebben voor elkander een zekere hoogachting, die nog versterkt wordt door wat Trent haar over zijn vroeger leven en avonturen vertelt. Kort na hun kennismaking verneemt Ernestine van een bekenden jongeman, Davenant, dat Monty, de metgezel, waarover Trent haar heeft verhaald, haar vader moet zijn geweest en ten slotte krijgt zij een uitnodiging, op een bekend advocatenkantoor in Lincoln's Inn te komen. Zij verneemt daar, dat Trent haar, Monty's dochter, een groote som gelds wil offeren. Zij weigert en verzoekt den advocaten Trent onkundig te laten met het adres van Monty's dochter. Zij raakt nu allengs overtuigd, dat Trent haar vader vermoord heeft en teneinde daarover zekerheid te krijgen besluit zij zich Trent's vertrouwen te veroveren, hoewel zij thans een hevigen afkeer van hem heeft. Bovendien verneemt zij, dat een zekere Fred, een vriend van Davenant, binnenkort een betrekking krijgt op de Goudkust. Ook hem wordt verzocht nasporingen te doen. Trent is thans op de boot naar Afrika om zijn bezittingen eens na te gaan en op het oogenblik heeft hij zoo juist een bericht in de courant gelezen, waarin van zijn vertrek den volke kond werd gedaan.

No. 16

De courant gleed uit zijn hand en hij keek peinzend uit over de zee. Het was slechts één artikel van de vele, en de toon was van allemaal dezelfde. Ernestine's woorden waren bewaarheid — hij was reeds een man van naam. Enkele weinige maanden hadden de meest verbazingwekkende verandering gebracht in zijn leven. Als hij er nu op terugzag, dan kreeg hij een gevoel van onwerkelijkheid — alles, wat gebeurd was, maakte toch zeker deel uit van een hersenschimmigen droom! Hij kon nauwelijks gelooven, dat hij het was. Scarlett Trent — die dag aan dag zich ontwikkeld had tot wat hij op dat oogenblik was. Want de man was wel op honderd manieren veranderd, zijn costume van grijs flanel droeg den snit van den kleermaker in Savile Row, die thans in de mode was. Zijn handen, zijn haar, zijn manier van spreken, zijn houding, alles was veranderd. Hij dacht aan de mannen, die hij ontmoet had, de clubs, die hij bezocht had, zijn collectie paarden in New-Market, de onderscheidene landgoederen, waar hij de gast geweest was. Zijn duidelijkste indruk van de heele zaak was wel deze: hoe gemakkelijk men alles voor hem gemaakt had. Zijn eigenaardige manier van spreken, zijn linkscheit, zijn onwetendheid, zijn zenuwachtigheid — daar was men allemaal zó licht over heen gegaan, dat ze bijna onmerkbaar waren weggevaagd. Hij had slechts weinig kunnen doen, wat verkeerd was. Zijn fouten werden over het hoofd gezien, of bewonderd als iets origineels, en toch was hem op een of andere fijne manier duidelijk gemaakt, hoe het feitelijk hoorde. Ernestine had hem terzijde gestaan, altijd vroolijk over de vlugge vervulling van haar profetie, altijd hem moed insprekend, altijd ietwat raadselachtig. En toch be kroop hem, bij de gedachte aan haar, een vaag gevoel van onrust. Hij haalde een versleten portret uit zijn zak, en keek er lang en onderzoekend naar, en toen hij het weer wegborg, zuchtte hij. Het maakte natuurlijk geen verschil, maar hij zou haar liever zó hebben aangetroffen — als dat kind met de lieve, goedvertrouwende oogen en dien lachenden mond. Was er dan heelemaal geen ander leven, buiten dezen maastroom, waarin hij zich op haar aandringen gestort had? Zou ze nooit met iets anders tevreden geweest zijn? Hij zag over de kalme, blauwe zee naar ginds, waar de zon als zilver straalde op een wit zeil, en hij zuchtte weer. Hij moest zichzelf maken, zooals zij hem hebben wilde. Er was geen leven voor hem zonder haar.

De kapitein kwam naar hem toe voor z'n morgenpraatje, en enkele van de pas-

sagiers, die hem met onverholen eerbied gadesloegen, bleven een oogenblik om zijn stoel heen dralen, om dan hun wandeling voort te zetten. Trent stak een sigaar op en begon nu zelf op en neer te loopen. De zilte zeelucht was een heerlijk opwekkend middel voor hem, na het zenuwachtig leven van de laatste paar maanden. Hij voelde dat zijn stemming er weldra beter op werd. Hij had deze reis ondernomen, gehoor gevend aan een plotseling, maar onweersstaanbaar verlangen. Op zekeren nacht was hij op de gedachte gekomen, dat hij voor zichzelf moest weten hoeveel waarheid er gelegen was in Da Souza's verhaal. Hij kon niet leven met de gedachte, dat er om zoo te zeggen altijd een donderslag in de lucht was — dat op een gegeven oogenblik zijn leven misschien in stukken om hem heen

zou liggen. Hij vertrok met de eene boot en kwam terug met de andere. Het aanstaande optreden van zijn groote maatschappij gaf een antwoord op alle mogelijke vragen. Als Da Souza's verhaal juist was — nu, dan waren er nog vele dingen die men kon doen, zonder dat men volledig voor de zaak hoefde uit te komen. Monty zou er misschien in toestemmen, als er maar een voldoende bedrag loskwam, om van zijn rechten als compagnon afstand te doen en op die wijze de situatie te behouden voor anders eindeloze verwikkelingen. Trent rookte kalm zijn sigaar en, zijn pet afnemend, liet hij den zeewind over zijn hoofd waaien, die beladen scheen met leven en opgewektheid. Op eens, terwijl hij zich omdraaide bij de kajuitstrap, stond hij van aangezicht tot aangezicht tegenover een nieuweling, die vanuit het gangboord kwam strompelen. Een oogenblik deinsden zij allebei terug — dan een scherpe uitroep. Trent bleef onbeweeglijk staan en er kwam een donkere uitdrukking op zijn gezicht.

„Da Souza!” riep hij uit. „Hoe ben jij aan boord gekomen?”

Da Souza's gelaat was geler dan ooit, en hij droeg een ulster, die tot aan zijn kin was toegeknoopt. Toch was er een flikkering van kwaadwilligheid in zijn oogen, toen hij antwoordde:

„Ik kwam met een laten trein in Southampton,” zeide hij. „Het heeft me een extra-trein van Londen gekost, en de agenten zeiden, dat ik het niet kon halen, maar hier ben ik, zooals je ziet.”

„En armzalig zie je eruit,” zei Trent verachtelijk. „Als je nog leven genoeg hebt, om te praten, wees dan zoo goed om me te vertellen, wat je, voor den duivel, daarmee voor hebt, om me op die manier achterna te loopen.”

„Ik ben gekomen in ons beider belang,” antwoordde Da Souza, „maar voornamelijk in mijn eigen belang.”

„Dat kan ik gelooven,” antwoordde Trent kortaf. „Nu, spreek op. Zeg me, wat je eigenlijk wilt.”

Da Souza kreunde en liet zich in een vrijen dekstoel vallen.

„Ik zal gaan zitten,” zeide hij. „Ik ben niet wel. Ik kan afschuwelijk slecht tegen de zee. Zoo zoo, wil je weten, waarom ik meegekomen ben. Ik kan die vraag beantwoorden met een andere. Wat doe jij hier? Waarom ga jij naar Afrika?”

„Ik ga er heen,” zei Trent, „om te zien hoeveel er waar is van de geschiedenis, die je me verteld hebt. Ik ga er heen om den ouden Monty te zien, als hij nog leeft.”

Da Souza kreunde.

„Het is een gruwelijke dwaasheid,” zei hij, „en je bent zoo'n koppige man. O hemel, o hemel!”

De werkers van het land.

„Ik geef de voorkeur aan een crisis nu, boven ondergang in de toekomst,” zei Trent. „Bovendien, ik heb nog resten van een geweten.”

„Je zult je zelf ruïneeren, en je zult mij ruïneeren,” kermde Da Souza. „Hoe zal ik aan mijn vierde deel komen, als Monty de helft van alles krijgt, en hoe zul je hem alles uitbetalen, wat je hem als compagnon verschuldigd zou zijn? Dat kun je niet doen, Trent. Ik heb gehoord van je vierspan en je jacht en je renpaarden en dat prachtige huis in Park Lane. Ik zeg je, dat het afstaan van je halve vermogen je zou ruïneeren en dat de Bekwando-maatschappij dan ook nooit op dreef zou komen.”

„Ik reken er nog niet op, dat ik de helft zal afstaan,” zei Trent koel. „Monty heeft niet lang meer te leven, en hij zal wel niet al te moeilijk zijn, als het er op aan komt om een afspraak met hem te maken.”

Da Souza klopte met zijn handen op het hout van zijn dekstoel.

„Maar waarom is het noodig, dat je naar hem toe gaat? Hij denkt, dat je dood bent. Hij heeft er geen idee van, dat je in Engeland bent. Waarom moet hij alles weten? Waarom waag je op zoo'n manier je heele vermogen?”

„Daar zijn drie redenen voor,” antwoordde Trent. „In de eerste plaats is het mogelijk, dat hij in Engeland weet te komen, en den heelen boel op stelten zet. In de tweede plaats heb ik weliswaar maar een greintje geweten, maar met dat al kan ik een man, dien ik een vermogen ontsteel, niet in een staat van halve slavernij laten; en dat scheelt niet veel, geloof ik. En de derde reden is misschien de gewettigste van allemaal, maar ik ben niet van plan je die te noemen.”

Da Souza knipte met zijn kleine oogen en keek op met een sluwen glimlach.

„Je eerste reden is al heel armzalig,” zei hij. „Denk je, dat ik hem niet een beetje in de gaten heb laten houden? Er is niet veel kans, dat hij in Engeland terugkomt, dat kan ik je wel vertellen. Wat de tweede reden betreft, hij is maar half bij zijn verstand en hij zou het niet eens beseffen, als hij beter af was.”

„Zelfs al gaf ik je daarin gelijk,” antwoordde Trent, „dan is de derde reden nog sterk genoeg voor me.”

Da Souza's gelaat was somber.

„Ik weet, dat het geen zin heeft om te frachten, je tot andere gedachten te brengen,” zeide hij. „Maar je bent op een dwaze en gevaarlijke onderneming, die je niets zal opleveren.”

„En hoe staat het met jezelf?” vroeg Trent. „Ik veronderstel, dat je wel wat anders beoogt met deze reis dan om met mij te redetwisten.”

„Ik ga ervoor zorgen, dat je zoo weinig mogelijk kwaad doet,” antwoordde Da Souza.

Trent wandelde het dek op en af.

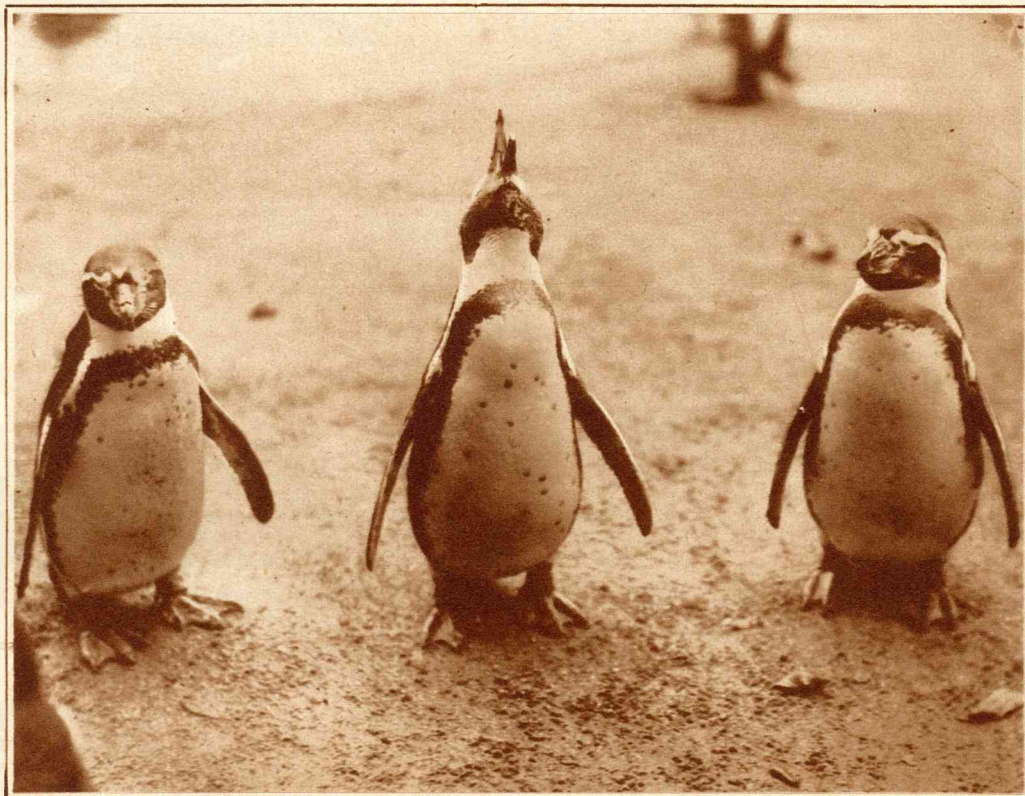
„Da Souza,” zeide hij dan, terwijl hij vlak vóór hem bleef staan, „je bent gek, dat je deze reis ondernomen hebt. Je kent me goed genoeg, om er volkomen van overtuigd te zijn, dat niets van alles, wat je zegt, me ooit zou kunnen beïnvloeden. Er zit meer achter. Je hebt een spelletje van je zelf. Dat je spelen wilt, daarginds. Luister nu eens goed, wat ik zeg. Als ik je erop betrap, dat je me op éénige manier in de wielen rijdt, dan zullen we elkaar een beetje anders ontmoeten, dan toen je lachte om mijn revolver in mijn huis in Walton. Ik ben nooit over-conscientieus geweest gedurende mijn tijd in Afrika, Da Souza, dat weet je, en ik heb een idee, dat, als ik me weer op Afrikaanschen bodem bevind, ik misschien weer wat van den ouden mensch in me voel opkomen. Pas dus op, vriend! Ik heb geen zin, om met me te laten spelen, en, onthoud het goed, als er met dien ouden man

wat gebeurt, dan zul je er met je leven voor boeten, zoowaar ik hier sta. Je bent al eens één keer bang voor me geweest, Da Souza. Welnu, ik ben niet zooveel veranderd, als je misschien denkt, en de Goudkust is nu niet bepaald het middelpunt der beschaving. Ziezoo, ik heb gezegd wat ik te zeggen had. En hoe minder ik nu van je te zien krijg, vóór we aan land komen, des te liever zal het me zijn.”

Hij ging heen en werd weldra aangeroepen door den dokter voor een spelletje kaarten. Da Souza bleef in zijn stoel zitten. Hij knipte met zijn oogen als van de zon en zijn handen klemden zich zenuwachtig om het hout van zijn stoel.

XXIII

Na een periode van onophoudelijk puffen, lagen de groote machines stil, en lag de *Dunottar Castle*

Pinguin-parade.

voor anker op een mijl of twee van de Afrikaansche kust, ter hoogte van de stad Accra. De hitte, die men al moeilijk had kunnen verdragen, zoolang men in beweging was, werd nu beslist verstikkend. De zon brandde neer op de glasachtige zee en het witte dek, tot de verf op de verschansing barstte en bladderde, en het zweet als water over het gelaat stroomde van de in beweging zijnde matrozen. Beneden langszij lag een half dozijn schuiten te wachten, bemand met Kru-negers, die de eenige waren, die volkomen op hun gemak schenen te zijn en vroolijk als altijd. Overal aan dek werden voorbereidingen getroffen, om aan land te gaan. Kisten werden opgeheschen uit het ruim, en passagiers liepen rond, om pakjes en dekstoelen en vermiste kennissen op te halen. Trent, in wit linnen costume en helmsluier, leunde over de verschansing en tuurde naar de stad, toen Da Souza naar hem toekwam.

„De laatste morgen, mr. Trent!”

Trent keek om zich heen en knikte.

„Ga je hier aan land?” vroeg hij.

Da Souza knikte bevestigend.

„Mijn broer zal me hier treffen,” zei hij. „Hij is erg bang van die schuiten. Anders zou hij aan boord gekomen zijn. Je kent hem zeker nog wel?”

„Ja, ik ken hem nog wel,” antwoordde Trent.

„Hij was niet een persoon, dien men vergeten zou.”

„Hij is een erg ruwe diamant,” zei Da Souza vergoelijkend. „Hij heeft hier zoo lang gewoond, dat hij bijna een halve inlander geworden is.”

„En voor de andere helft 'n dief,” mompelde Trent.

Da Souza was niet in het minst beledigd.

„Ik ben bang,” gaf hij toe, „dat zijn eerlijkheidsgevoel niet de hoogte bereikt heeft van Threadneedle Street, hé, mr. Trent? Maar hij heeft een hoop geld bij elkaar gekrabbeld, o, een heel sommetje, dat kan ik je verzekeren. Hij stuurt me wat over om te beleggen.”

„Nu, als hij hetzelfde oude spelletje voortzet,” merkte Trent op, „dan moet hij wel geld verdienen. Tusschen haakjes, hij weet natuurlijk precies, waar Monty is?”

„Daar wilde ik juist over spreken,” zei Da Souza, terwijl hij krachtig met het hoofd knikte. „Ik weet, mijn beste heer Trent, dat je je zin wilt hebben. Het geeft me niets, al probeer ik het je af te raden. Luister dus. Je moet geen tijd verknoeien met naar Monty te zoeken. Mijn broer zal je precies zeggen, waar hij is.”

Trent aarzelde. Hij zou er de voorkeur aan geven hebben, om in het geheel niets met Da Souza te doen te hebben en de gedachte alleen al aan oom Sam deed hem huiveren. Aan den anderen kant was de tijd kostbaar voor hem, en hij zou misschien weken verknoeien met naar den man te zoeken, dien oom Sam hem terstond kon zeggen, waar hij hem vinden kon. Over het geheel genomen was het beter om Da Souza's aanbod aan te nemen.

„Heel goed, Da Souza,” zeide hij. „Ik heb niet veel tijd te verliezen in dit land en hoe eerder ik in Engeland terugkom, des te beter voor ons allemaal. Als je broer weet, waar Monty is, zooveel te beter voor ons allebei. We zullen samen aan land gaan en hem treffen.”

De ontschepping was reeds begonnen. Da Souza en Trent namen naast elkaar plaats in de breede, platgeboomde schuit, en weldra waren zij onderweg naar de kust, terwijl het welbekende gezang der Kru-negers, die zich over de riemen bogen, hun in de ooren klonk. Nauwelijks waren ze over de opwindende van de laatste riemslagen heen, of ze sprongen aan land, en werden omringd door een kleinen troep, waarbij zich meer ter zijde ook oom Sam bevond. Trent werd terstond aangesproken door een Engelschman, die de *Bekwando Land-*

en Mijnbouw-maatschappij vertegenwoordigde, en vóór hij zich weer bij Da Souza kon voegen, hadden deze laatste en zijn broer vlug enkele woorden in het Portugeesch gewisseld. Oom Sam kwam op Trent toe, met den hoed in zijn hand.

„Welkom terug in Accra, senhor.”

Trent knikte kortaf.

„De plaats is niet veel veranderd,” merkte hij op.

„Het is heel langzaam hier, dat dingen vooruitgaan,” zei oom Sam. „Het klimaat te vreeselijk. Het maken doode schapen van menschen.”

„Je schijnt het anders tamelijk wel te kunnen stellen,” merkte Trent achteloos op. „Ben je in den laatsten tijd nog het land in geweest?”

„Ik heb handel gedreven met koning van Bekwando, maand geleden,” antwoordde oom Sam. „Palmolie en mahonie-hout voor slechte rum, veronderstel ik,” zei Trent.

De man strekte zijn handen uit, en haalde zijn schouders op. Het oude gebaar.

„Ze willen het hebben,” zeide hij. „Zullen we gaan naar hotel, senhor Trent, en rust nemen?”

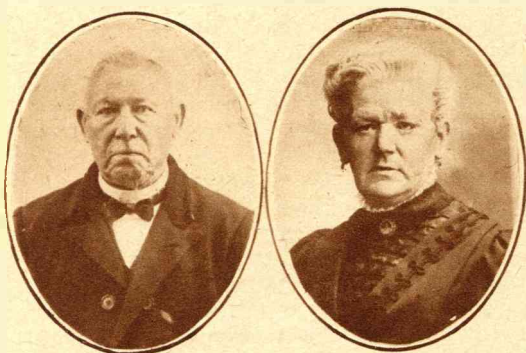
Trent knikte, en de drie mannen klauterden verder den wal op, over een open ruimte en bereikten de schaduw van een breed balkon, dat beschut werd door een gestreept dekzeil en rondom het eenvoudige hotel van witte steen liep. Een negerjongen verwelkomde hen met stralend gelaat, en bracht hun wat te drinken op een soort blad. Trent wendde zich tot den Engelschman, die hen gevolgd was.

„Morgen zal ik u spreken over de contracten,” zeide hij. „Het eerste, wat ik te doen heb, is een privé-aangelegenheid met deze heeren. Wilt u hier komen ontbijten morgen?”

De Engelschman — een administrateur van een kantoor in Londen — stemde volgaarne toe.

(Wordt voortgezet)

Limburgsch Foto-nieuws

Op 22 Dec. hopen de echtelieden B. Dresens en M. C. van de Vee hun gouden huwelijksfeest te vieren.

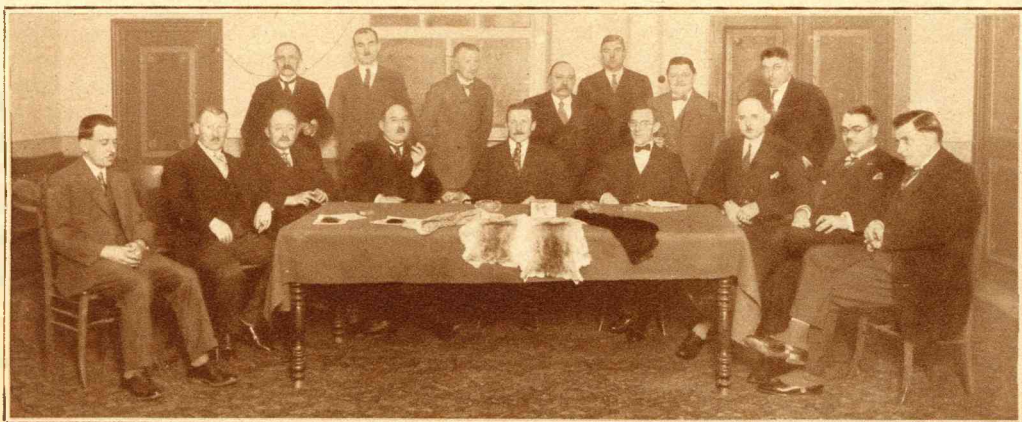
Bij het 10-jarig bestaan van de afd. „St. Lambertus” v.d. Ned. R.K. Bond van P.T.T.-Personeel te Kerkrade, maakten wij deze foto van feestvierende bestuurders en leden. In de eerste rij zien we v.l.n.r. de heeren: Ummels; Houben; Schreurs; W. Ew. Heer Geraerds O.A., de heeren v. d. Broek en Rompen, allen bestuursleden.

De afdeling Heerlen van de Sloveense vereeniging St. Barbara vierde haar jaarlijksche „Weinlesefest”. Hierboven in het versierde feestlokaal.

Het muziekgezelschap van de Sloveense vereeniging St. Barbara, die het feest opluisterde.

De Midden-Limburgsche-Pluimvee- en Konijnenfokkersvereniging hield haar vijfde internationale tentoonstelling te Roermond. Groep van bestuur en genodigden bij de officiële opening.

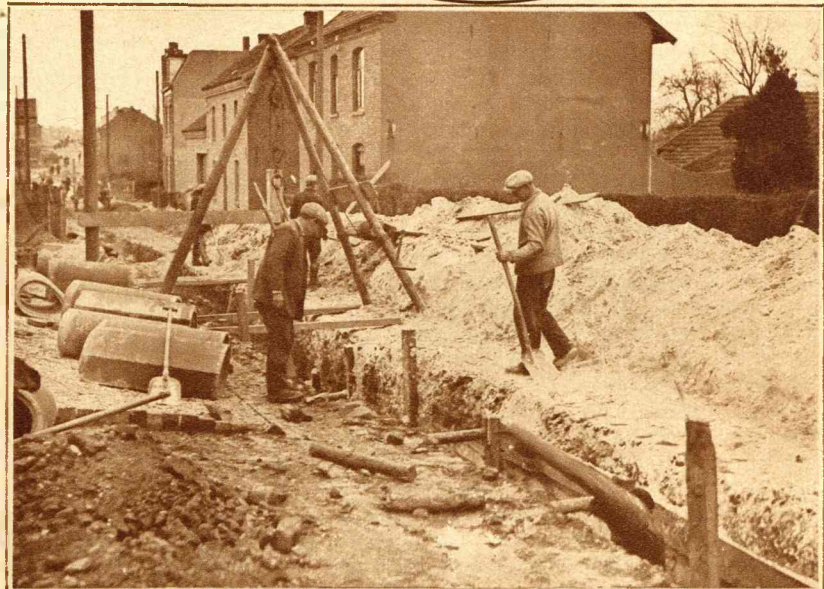
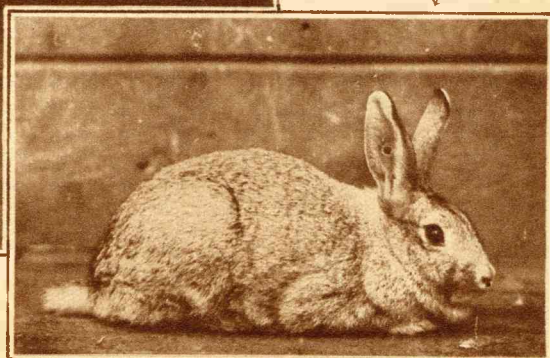

In Eygelshoven is men bezig met het leggen van een luchtleiding van de mijn Laura naar de mijn Julia. Het lasschen van de buizen.

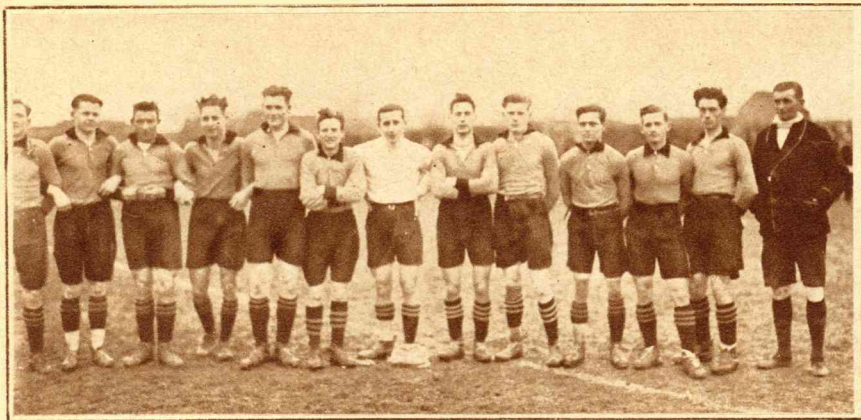

In de Pappersjans te Heerlerheid wordt een rioleering gelegd, die in een dringende behoefte voorziet. Een overzicht van het werk.

Kleine Chinchilla, jonge voedster. P. v. d. Linden, Neer.

Voor de Pelskonijnteelt kwam op deze tentoonstelling goed voor den dag. Dame met prachtige bontmantel, vervaardigd van konijnenvelletjes, kijkt naar de leveranciers.

De R.K.F.-er R.K.V.V.L. uit Maastricht gaat aan den kop in de eerste klasse van de Federatie.

„Valkenburg” nog één der best geplaatste teams in de eerste klasse A van de R.K.F. In R.K.V.V.L. moesten de Valkenburgers echter hun meerdere erkennen.

Sport van Zondag

Tengevolge van de onbespeelbaarheid der terreinen moesten in het Zuiden Zondag een groot aantal wedstrijden worden uitgesteld, vooral in de lagere afdelingen.

In de eerste klasse werd slechts de ontmoeting Roermond—Eindhoven het slachtoffer van de door Pluvius aangerichte schade.

Groote verrassingen hebben er Zondag niet plaats gehad. Mogelijk wil men het resultaat van den wedstrijd P.S.V.—M.V.V. als zoodanig beschouwen. Wat de cijfers betreft is deze ontmoeting ook wel eenigszins een surprise. Een zoo groote nederlaag voor het Maastrichter team hadden wij in elk geval niet verwacht. Het schijnt P. S. V. nu meenens te worden. Wij hebben overigens geen moment aan dit herstel getwijfeld. De vraag is maar of de Philipsmensen het nog zoo ver zullen brengen, dat zij tot de gegadigden voor den eertitel gaan behooren. Het verschil met de leiders bedraagt nog zeven punten, welk aantal eigenlijk moet worden verminderd met twee voor den wedstrijd, welken de kampioenen minder speelden. M. V. V. kan door de nederlaag van Zondag voorloopig als uitgeschakeld worden beschouwd.

Niet alzo N.A.C., dat zich regelmatig naar boven werkt. Zondag werd B.V.V. het slachtoffer van de met kampioensillussies behepte Bredanaars, die hun Bossche tegenstanders met een 2—0 nederlaag naar de Brabantsche hoofdstad terugstuurden.

Willem 2 won den plaatselijken wedstrijd tegen Longa op het nippertje. De nationaal getinten blijven dus aan den kop gaan met 15 punten uit 9 wedstrijden. N.A.C. volgt de leiders op den voet. Eigenlijk is het verschil hier slechts een punt. Longa zakt weer leelijk af en moet voorloopig Wilhelmina en Roermond gezelschap houden. Het is wel jammer, dat in de Limburgsche Bisschopstad niet gespeeld kon worden. Indien de wedstrijd tusschen Roermond en Eindhoven doorgestaan was, zouden we nu meer hebben geweten.

De kanaries schijnen niet veel voor degradatiewedstrijden te voelen. Het gelijke spel in Den Bosch tegen N.O.A.D. is hiervan wel een bewijs.

Er is verder zoo weinig gespeeld, dat wij gerust nog eenige woorden aan een andere kwestie kunnen wijden. Het incident Felix—Massy en den

aankleve daarvan. Er is eigenlijk, vooral in het Zuiden, al meer dan genoeg over geschreven. Wij zullen dus maar heel kort zijn.

Dat de Maastrichtenaar de zaak op een dergelijke wijze heeft meenen te moeten oplossen kan niet anders dan betreurd worden. De strafcommissie van den K.N.V.B. werkt te goed dat een dergelijke daad ook maar even gerechtvaardigd kan worden genoemd. Het feit is trouwens zoo simpel dat onze rechterlijke macht aanmerkelijk zou moeten worden uitgebreid indien het voorbeeld van den Maastrichtenaar navolging vond. Dan kon op een kleine honderd gevallen per Zondag gerekend worden.

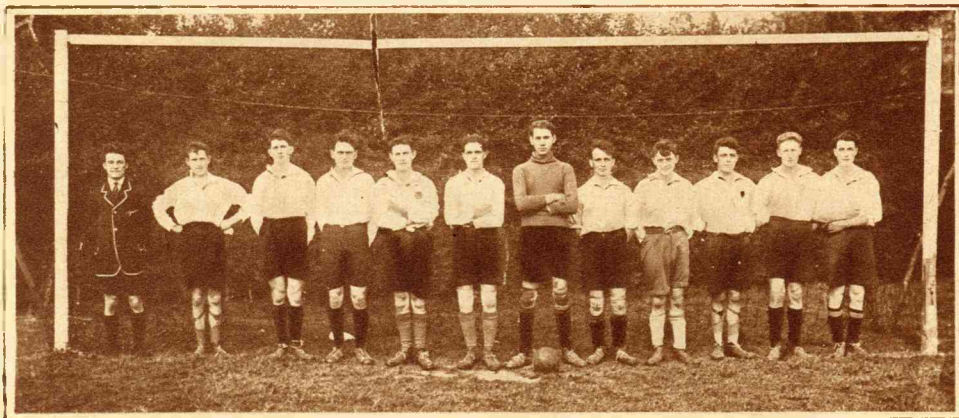
Wij willen daarom onze voetballers ernstig waarschuwen om het nimmer dien kant uit te leiden. K.N.V.B. of R.K.F. zijn waarachtig mans genoeg om hun eigen boontjes te doppen. Laat de politie er vooral buiten, want anders gebeurt het dat binnenkort heele elftallen na afloop van den wedstrijd onder den toren worden gestopt. En laten we vooral niet vergeten dat een straf van eenige weken schorsing voor den voetballer veel zwaarder weegt dan de drie guldentjes boete van den politierechter. Met hetgeen Felix heeft gedaan krijgt men het kwaad er niet uit, doch belooft men wel een zeer groote kans dat dit er door wordt aangewakkerd.

Een kiekje uit den wedstrijd P.S.V.—M.V.V. te Eindhoven. Lommen plaatst den bal voor het M.V.V. doel.

M.V.V. in Eindhoven door Philips geklopt. Spelmoment. De thuisclub onderneemt 'n aanval op 't Maastrichtsche doel.

Onze elftallen-revue. K.V.V. uit Keer, dat zich in de Overgangsklasse van den R.K.L.V.B. kranig weert.

VROUWENLEVEN

Mantelcostuum van soepel zwart met wit geruit fluweel en wit zijden blouse.

HET MANTEL COSTUUM IN ALLERLEI VORM

Eigenlijk ligt de verscheidenheid niet in het mantelcostuum zelf, doch meer in de blouse of de casaque, welke er bij gedragen wordt. Onze afbeeldingen geven er drie voorbeelden van.

Bij het geruite mantelpak van soepel zwart fluweel met fijne witte ruitstrepen wordt de blouse in den rok gedragen. De geplooidde rok wordt afgesloten met een ceintuur, waarvan de fraaie gesp als garnering dient.

De voorpanden van den driekwart langen mantel vallen van voren 'n flink eind over elkaar. De strik van de wit-zijden blouse heeft aan de uiteinden 'n garnerinkje van dezelfde bontsoort die het materiaal leverde voor kraag en manchetten.

Het geheel, ontworpen door het modehuis Gorin, is elegant, maar slechts geschikt voor slanke figuren.

Er is bij de mode echter ook rekening gehouden met de minder slanken. Het zwarte mantelcostuum van onze tweede afbeelding bijvoorbeeld, geeft al een heel ander effect, alleen hierdoor dat de wit-zijden blouse, door de sierlijke insnijdingen in den rok, tot op de heupen zichtbaar blijft. Ook het strakke van den rok, die slechts van onderen wijd uitvalt, draagt bij tot de slankheid van het geheel.

De driekwart lange mantel van dit costuum, ontworpen door Germaine Lecomte, is gegarneerd met zwart bont.

En dan is daar de casaque, die bij de meesten onzer nog geliefd blijft. Germaine Lecomte lanceert op dit gebied iets nieuws, ook alweer in zwart en wit. De zwart en wit-zijden casaque, geheel strak gehouden, past zich door snit en afwerking met een smalle strook aan bij de strookgarneering van den rok. De zwarte mantel heeft een bescheiden garnering van het materiaal der blouse.

Zwart wordt dezen winter zeer veel gedragen, vooral zwart fluweel en glanzende zwarte zijde. Een en ander kan ook gedragen worden door diegenen onder ons, wier eerste jeugd voorbij is, al is het zwart overigens niet flatteerend voor dezulken. Een glinsterende halsketting of 'n kleurige garnering aan hals en mouwen

Zwart mantelcostuum met garnering van zwart bont. De aparte coupe van den rok laat de wit zijden blouse zichtbaar tot aan de heupen.

kan bovendien wonderen doen.

Zoo'n zwarte japon, geheel strak gehouden tot over de heupen, met lange nauwsluitende mouwen en slechts een sobere garnering op de taille, kan 'n prachtig slanke lijn geven, vooral wanneer het materiaal van de japon eenigszins zwaar is.

Voor slanke figuren zag ik een buitengewoon flatteerende jurk van 'n dunne soepele stof, geheel en al bestaande uit schuingeknipte en schuinopgenaaide strooken met slechts weinig ruimte.

De strooken waren op-

genaaid op 'n glad fond, opgaande van links naar rechts, waar ze met eenige ruimte eindigden.

De bovenste strook vormde een sjaal om den hals.

PAULA DEROSE.

EEN ZAKJE OF DOOSJE VOOR ZAKDOEKJES ENZ.

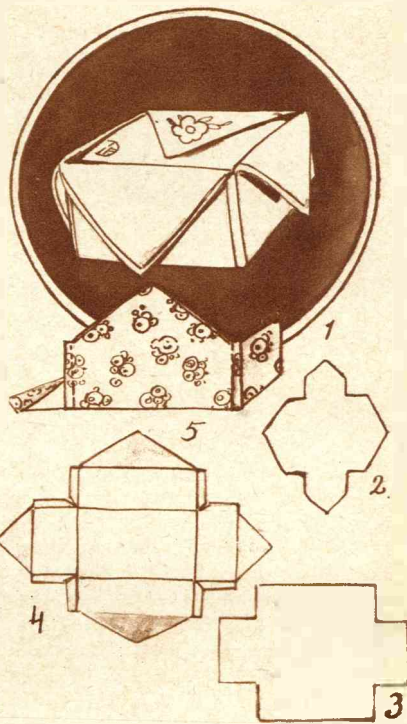
Het zakje of doosje is alleraardigst als geschenk, gevuld met leuke zakdoekjes, servetten of vingerdoekjes.

Als we 't van gekleurd linnen maken, dan geeft no. 2 een voorbeeld van het te knippen patroon.

Langs de opstaande kanten en punten naaien we gekleurd veterband; de opstaande kanten worden er mede verbonden, zoodat het een doosmodelletje wordt en de punten worden ermede omhoog voor afwerking (zie fig. 1). Op de dichtgeslagen punten werken we een aardig motiefje.

Voor stevigte kunnen we op den bodem een stukje karton leggen, precies op maat.

Ook kan het heele doosje van karton gemaakt worden, tenminste de opstaande kant en de bodem, die we beplakken met gekleurde cretonne.

No. 3 laat ons 't te knippen stuk karton zien en op no. 4 is aangegeven, waar we het karton met een scherp mesje insnijden, precies recht. We trekken eerst potloodlijnen en snijden langs 'n liniaal het karton niet te diep.

No. 4 laat ook zien welk model we van cretonne moeten knippen: de vorm van het karton, plus aangeknipte punten en aangeknipte reepjes van 1 c.m. ongeveer, in de hoeken.

Deze reepjes dienen, zooals tekening 5 aangeeft, om de hoeken te verbinden.

De cretonnewordt op het karton geplakt met gluton, gom of stijfjel, de reepjes worden ook omgeplakt.

Om 't rafelen te voorkomen werken we de punten van cretonne af met 'n smal biesje.

Deze doos, precies vierkant gemaakt, kan uitstekend dienst doen als boordendoos.

Zwart mantelcostuum met bijpassende casaque van zwart met witte zijde.

**Uit
goed hout
gesneden**

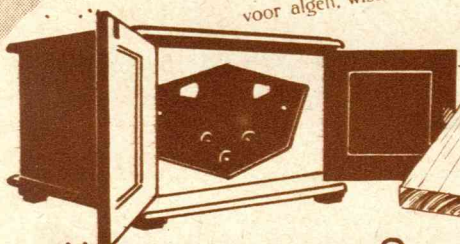
Er zijn bosschen in Slavonië,
die het beste eikenhout ter
wereld produceeren.

Het is de Nederlandsche
Seintoestellen Fabriek, die
dit hout gebruikt voor het
radiotoestel van wereldver-
maardheid: de N.S.F. 4.

Er is schoonheid in de
N.S.F. 4 als meubel, in de
fraaie kast van uitgelezen
Slavonisch eikenhout.

Er is schoonheid, nog méér,
in de N.S.F. 4 als weer-
gever van muziek in opperste
natuurgetrouwheid.

N S F 4
Voor accu-voeding . . . 1225.-
voor algeel. wisselstroom . . . 325.-

**N.V. NEDERLANDSCHE SEINTOESTELLEN FABRIEK
RADIO HILVERSUM**

Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen
en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam
" " Breestraat 26, Leiden
" " Hoogstraat 330, Rotterdam

**zenuwachtig
overspannen
slapeloos**

Gebruik hier tegen

**Mijnhardt's
zenuwtabletten**

In Glazen Buisjes 75ct. Bij Apoth. en Drogisten

**MAAK UW HUIS
GEZELLIG VOOR
DEN WINTER**

**ZORG
voor kleuren....
en verf alles
met**

Tintex 35

*Adverteeren
doet verkoopen!*

Bij Gevatte Koude

Influenza, Griep en
Koorts; Rheumatiek
Hoofdpijn en Kiespijn

**Sanapirin-
tabletten**

Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Vermoeid?

Win
nieuwe kracht
met **Sanatogen**

SLAP en lusteloos? Het is een waarschuwing
van de natuur dat gij teveel van Uzelf geveerd
hebt. Waarom zoudt ge door blijven sukkelen en
Uw verlies aan levenskracht van kwaad tot erger
laten komen?

Voer Uw lichaam en zenuwen nieuwe kracht toe met
Sanatogen. Sanatogen bevat juist die stoffen — ge-
concentreerd melkeiwit en phosphor — die een krach-
tige gezondheid in bloed, zenuwen en spieren op-
bouwen. Met Sanatogen zult ge beter kunnen werken
en toch 's avonds onvermoeid zijn.

„Er is een overvloed van bewijsmateriaal
voor de waarde van Sanatogen”
schrijft het zeer hoogstaande Engelsche
Medische Tijdschrift "The Lancet".

Zoovele duizenden zijn vol lof over de versterkende,
opwekkende werking van Sanatogen — gebruik het
ook eens enkele weken.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel

In alle Apotheken en Drog. vanaf f 1,— per bus

ZOO'N OOLIJKERD!

Het gesprek in den trein ging over de hooge
tarieven.

„Nu,” zei een van de reizigers, „mij kost de
trein niet zooveel. Ik ga soms driemaal in de
week van Den Haag naar Delft voor niets.”

Toen hij uitstapte tikte een van zijn mede-
reizigers hem op den schouder, legimiteerde zich
als spoorwegbeambte en verzocht hem mede te
gaan naar den stationschef.

„Deze mijnheer heeft in den trein onder ge-
tuigen verklaard, dat hij soms driemaal in de
week voor niets van Den Haag naar Delft ging,”
sprak hij tot den chef.

„Aha,” antwoordde deze, het feit noteerende,
om proces-verbaal op te maken. „Wilt u ook
bekennen, hoe u dat aanlegt?” vroeg hij aan
den delinquent.

„Met genoegen,” antwoordde deze, „dan leg ik
den weg te voet af, begrijpt u?”

DIE MOEST OOK DIENST DOEN!

„Die treinen zijn hier altijd te laat,” merkte
de reiziger aan het kleine station op.

„Wat hindert dat?” antwoordde de chef.
„Waar hebben we anders een wachtkamer voor!”

**PIX
PASTILLES**

Beschermen U tegen
alle weergesteldheden.
Prijs per doos 30ct

PUROL geneest en verfraait de huid

JUNICOSAN

EEN PROBAAT
HUISMIDDEL

speciaal door **Doctoren** aanbevolen tegen aandoeningen der Luchtwegen en Ademhalingsorganen. vooral chronische, zoo als o. a.

Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvalescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabrik, opger. 1745, Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

V E L O

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

Beste en Goedkoopste

ELECTRISCHE- EN HAND-WASCHMACHINES

In huur

Depots:
VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstraat 110
Maastricht — Telefoon 1713

Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wenden men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonné's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverlaking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBORG
Oosterpark 45, Amsterdam

Tegen BRONCHITIS

Los het op de borst vastzittende slijm op, gemakkelijk het opgeven, verzacht de snijdende pijn van het veelvuldig hoesten en versterk Uw ademhalingsorganen met de snel en krachtig ingrijpende, onschadelijke

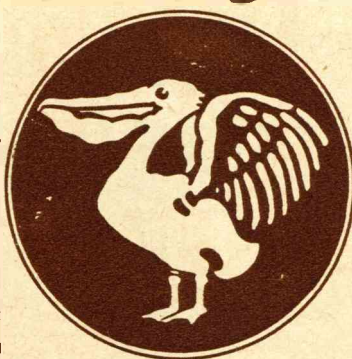
AKKER'S
ABDIJSIROOP
VOOR DE BORST

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

ERDAL PRIJSVRAAG

f 4000.-
AAN PRIJZEN

Voor de eerste 400 goede oplosers f 10.- franco per postchèque

1000
EXTRA PRIJZEN

Luxe voorwerpen, fraaie souvenirs, nuttige artikelen, enz., voor de volgende 1000 goede oplosers.

Als volgorde geldt moment van ontvangst der aan alle voorwaarden voldoende inzendingen

VOORWAARDEN:

Oplossingen, met vermelding van naam, voorletters en volledig adres in gesloten couvert, waarop links in den bovenhoek het woord **Prijsvraag-LIB** vóór 15 Januari 1930 uitsluitend **per post** in te zenden aan de N.V. Maatschappij voor Wasverwerking, Amsterdam (O.), Omval 7—9. Deze reclame is uitsluitend bestemd voor de verbruikers onzer artikelen. Ten bewijze hiervan, is deelname alléén geldig, indien bij de oplossing, dus in dezelfde enveloppe, worden ingezonden: Vijf (5) Pelikaanmunten (verpakt bij **Erdal schoen-crème, Peli wrijfwas, Peli linoleumwas, Ridder metaalpoets en Duc reinigingspoeder**), of Vijf (5) Amstelpenningen (verpakt bij **Amstelschoencream, Meubelwas, Linoleumwas, Poets-extract, Kachelpasta en Schuurpoeder**), of aan Pelikaanmunten en Amstelpenningen gezamenlijk Vijf (5) stuks. (Winkeliërsbons gelden niet voor deelname aan

deze prijsvraag. De voor de prijsvraag bijgevoegde Pelikaanmunten of Amstelpenningen zijn verder in dit geval waardeloos.)

Uw winkelier heeft bedoelde artikelen in voorraad en elk artikel bevat een spaarmunt, zoodat ieder kan meedoen.

Uitslag wordt vóór 15 Februari 1930 aan de winnaars bekend gemaakt, tegelijk met de toezending der prijzen.

De uitspraak van de Directie der N.V. Maatschappij voor Wasverwerking is bindend. Zij behoudt zich het recht voor, om bij overweldigend groote deelname, het aantal prijzen nog uit te breiden en deze meerdere prijzen toe te kennen op door haar te bepalen wijze. Méér dan één prijs per gezin wordt niet toegekend. Correspondentie over deze prijsvraag kan niet worden gevoerd.

De Directie
der N. V. MIJ. VOOR WASVERWERKING,
Amsterdam

PRIJSVRAAG

De geheimzinnige verdwijning van den Erdal-Pelikaan

Het was inderdaad een hoogst geheimzinnig voorval, dat zich dezen zomer in de kleine Noordzee-badplaats X afspeelde.

Daar was namelijk op eenmaal, onder de allervreemdste omstandigheden de „Erdal-Pelikaan” verdwenen! Misschien vraagt U zich verwonderd af: de Erdal-Pelikaan verdwenen? . . . hoe kan dat dan . . . die Pelikaan prijkt toch op ieder doosje Erdal-schoen-crème en Peli-wrijfwas en ook op de spaarmunten? Ja, dat is waar natuurlijk en tot recht begrip van het volgende moeten wij dan ook eerst zeggen, dat wij er ook een Pelikaan in levenden lijve op nahouden. Een wandelend handelsmerk dus!

Wij kregen dat bijzondere beest vele jaren geleden van bevriende zijde toegezonden en wij zijn er sindsdien wat zuinig op geweest. Vooral ook, doordat deze dieren zeer zeldzaam zijn en het hoogst moeilijk is er een in bezit te krijgen. Deze Erdal-Pelikaan dan werd altijd met de grootste zorgen omringd en was onder de speciale hoede gesteld van één onzer oudere employé's. Het beest was zeer gehecht aan zijn — laten we nu maar, zeggen — „oppasser” en toen deze laatste dan ook in Augustus met een kleine vakantie aan zee ging logeeren en verlof vroeg den Pelikaan te mogen medenemen, werd dat direct toegestaan.

En op één van die dagen dan heeft zich dat geheimzinnig geval voorgedaan.

Op een ochtend in de vroege was de 16-jarige zoon van den oppasser een kleine strandwandeling gaan maken en had, zooals dat wel meer gebeurde, den Pelikaan medegenomen. Het aardige dier stapte dan even trouw als een hond naast zijn geleider voort.

Gewoonlijk was de jongen dan na een half uurtje terug, juist op tijd voor het ontbijt, doch tot groote onrust van den vader, was er dien ochtend na ruim een uur nog niets van den jongen en het beest te bespeuren. In de allergrootste spanning liep de vader heen en weer en een bang vermoeden kwam over hem, dat wellicht de Pelikaan zou zijn zoekgeraakt en de jongen niet terug durfde te komen. Hij maakte zichzelf de hevigste verwijten, dat hij het beest, waarvoor hij te zorgen had, had medegegeven.

„Ik ga er op uit, hoor!” sprak hij ten laatste tot zijn vrouw. „Ik ga ze zoeken!”

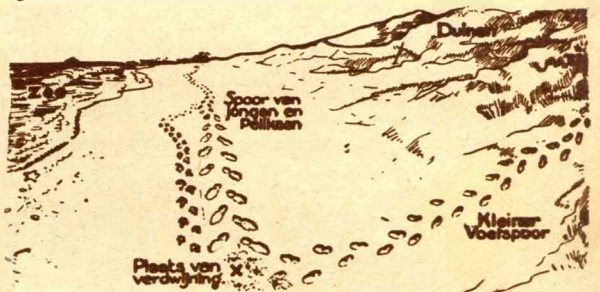
En direct ging hij denzelfden weg, dien daar straks de jongen en de Pelikaan gegaan waren.

Het spoor was zeer gemakkelijk te volgen. Het nog geheel verlaten strand lag, nu het nog vroeg was, glad als een biljartlaken en alleen de voetsporen van den jongen en den Pelikaan teekenden zich er scherp in een rechte lijn op af. Doch . . . na een kwartier stond de oppasser eensklaps als aan den grond genageld!

Wat was dat? — Zag hij goed?!!

De indrukken van den jongen zijn strandschoenen en het spoor van den Pelikaan welke hij precies in het midden van het strand gevolgd was, hielden plotseling op . . . maar er liep wel een kleiner spoor tot op die plek, dat van de duinen moest zijn gekomen. Maar verder niets! Effen en glad lag verderop en aan weerszijden het strand, maar alsof de grond hen had verzwolgen, zoo was

van den jongen en den Pelikaan geen spoor meer te ontdekken! Rechts op een 50 Meter afstand lag de zee . . . links op een zelfden afstand lagen de duinen, waarvan dat andere spoor naar de plek liep. Was er een ander vanaf de duinen naar hen toegekomen?

HIER VOND DE VERDWIJNING PLAATS.

Maar waar was de jongen met den Pelikaan dan gebleven?

Als verbijsterd voelde de oppasser aan zijn hoofd. Een grap? Een ontvoering? Maar hoe . . . en waarheen? Ze konden nergens heen, **want geen enkel spoor voerde van die plaats af!** Daar zag de oppasser in de verte den veldwachter aankomen en spoedig had hij hem het geheimzinnig geval medegedeeld.

De dorpsche Sherlock Holmes schudde het hoofd. — „Dat is onmogelijk!” zei hij. „misschien een ballon of een vliegmachine die hen heeft meegenomen? Maar dat kan ook niet . . . er is geen enkel spoor van . . . En de Pelikaan zelf kan toch ook niet me den jongen weggevlogen zijn!”

„Maar ik weet iets,” ging hij voort. „Ik heb een goeden speurhond . . . haalt U vlug bij U thuis iets, waarmede de Pelikaan of de jongen in aanraking is geweest, om lucht te geven . . . Ik haal tegelijk mijn hond.”

De oppasser rende over het strand naar huis toe. Uitgeput kwam hij er aan. Maar toen stond hij paf! Vrolijk fluiten van den jongen klonk hem tegemoet en de „Erdal-Pelikaan” vloog blij snaterend op zijn oppasser toe! Sprakeloos van verbazing stond de oppasser daar. Hoe waren die twee thuis gekomen!

En toen moest die rakker van een jongen, die altijd zoo vol streken zat, het wel verklaren. Hij had zijn vader natuurlijk willen foppen. „Ik heb,” zoo begon hij —

(Ja, wat had hij nu eigenlijk gedaan?!!)

Wie van de lezers kan een verklaring geven van die geheimzinnige verdwijning?